

POSOČJE

V četrtek, 21. 9. 2023, smo devetošolci odšli na kulturni dan v Posočje. Organizator dneva je bil učitelj zgodovine Gregor Kovačič, prav tako pa so z nami odšle tudi učiteljice: Helena Tomšič, Damjana Jerše, Tanja Gabrijel, Polonca Eržen in Nataša Šavrič. Razredi smo bili razdeljeni na 2 avtobusa. Na prvem avtobusu sta bila razreda C in D, na drugem pa A in B. S sabo smo potrebovali osebni dokument (saj smo se vračali preko Italije), zvezek, učbenik in delovni zvezek za zgodovino, zemljevid Slovenije, zvezek za geografijo, barvice ter pisalo. Zbor je bil ob 7.15, dežurni učenci so odšli po malico in jo po tem odnesli na avtobus, medtem pa so učiteljice pregletovalе prisotnost učencev. Odhod z avtobusne postaje je bil 7.30.

Prva postaja je bila v Vipavi, kjer smo si ogledali dva enaka sarkofaga rodbin Mayer in Lanthieri. Poleg njiju stoji grobnica družine Lavrin Hrovatin s parom granitnih egipčanskih sarkofagov, odkritih v grobnicah dvorjanov 4. in 5. dinastije ob vznožju Kefrenove piramide v Gizi. V Vipavo ju je leta 1845 poslal Anton Lavrin, avstrijski generalni konzul v Egiptu. Gre za dva od doslej znanih šestih sorodnih sarkofagov na svetu. Pri drugi postaji smo se ustavili v muzeju v Kobaridu. Tam smo si ogledali kratek film o bojevanju na Soški fronti, maketo bojevanja po območju in štiri sobe, namenjene opisu Soške fronte. 1. soba je Krnska soba, ki je namenjena predstavitvi začetka spopadov ob Soči po vstopu Italije v vojno 24. maja 1915. 2. soba je Bela soba, govori o trpljenju vojakov v zimskem času. Nihče od vojakov si pred odhodom na bojišče ni predstavljal, kaj jih tam čaka. Avstro-ogrski vojaki so pred tem doživeli deset mesecev bojev na ravninah ruske fronte in na Balkanu, večina Italijanov pa sploh še ni bila na bojišču. 3. soba je Soba zaledja, ki pripoveduje o tem, da je zaledje Soške fronte postalo pravo »mravljišče« sto tisočih vojakov in delavcev od Rombona do obale Tržaškega zaliva. 4. soba je Črna soba, ki pa zaključuje pripoved o 29. mesecih bojevanja ob Soči. Je soba opozorila – govori o nesmislu vojne, trpljenja vojakov in več kot tristo tisoč padlih. Največja zanimivost Črne sobe je deska na stopu, ki z vsako luknjo prikazuje enega od padlih vojakov. Po ogledu muzeja smo se sprehodili do kostnice v Kobaridu. Izvedeli smo, da so po vojni v kostnico bili preneseni posmrtni ostanki 7014 znanih in neznanih italijanski padlih vojakov, ki so se v prvi svetovni vojni borili v dolini Soče. Italijanska kostnica je zgrajena v obliki osmerokotnika s tremi koncentričnimi krogi, ki se proti vrhu zožuje v cerkev Sv. Antona. Naša četrta postaja je bila v Ravelniku blizu Bovca. Tam smo si ogledali muzej na prostem. Muzej je popeljan skozi gozd, ki ponazarja in pripoveduje del zgodbe o Soški fronti. Nahaja se na prvi obrambni črti avstro-ogrskе vojske na Bovškem polju. Naša zadnja postaja je bila vojaško pokopališče v Logu pod Mangartom. Preden smo odšli do pokopališča, smo si ogledali še Štoln (4844m dolg rov pod Kolovratom) od zunaj, saj je bil zaklenjen. Pokopališče je najlepše in najbolj urejeno vojaško pokopališče na Slovenskem. Na njem počiva čez 800 (točnega števila ni mogoče ugotoviti) avstro-ogrskih vojakov.

Po ogledu smo se vrnili k avtobusoma, pomalicali in se odpravili na Škofljico. Čez celoten izlet sta nam na avtobusih o zgodovini pripovedovala učitelja Gregor Kovačič in Helena Tomšič. Med vračanjem do doma smo reševali delovni zvezek za zgodovino, učni list za zgodovino, ki nam jih je po tem učitelj Kovačič ocenil, in učni list za geografijo. Pred šolo smo prispeli ob 19. uri.

Inja Lavka, 9. A, IP ŠNO